

Sebastian Cavazza, Ana Penca

NE PISATI

Ne pišem besed zato, da bi kaj trdila; besede so zaradi izgubljenosti. Ne pišem, da bi bila citirana. Pišem, ker moram najti citate svoje; ker le tako lahko berem živost, ki kaj spreminja iz dneva v dan. Skozi legendo zatrjevanih začasnosti ustekleničim svoje mrtve kote, da bi jih razumela, da bi jih lahko živila. Ne pišem, da bi drugi lahko prišli do mene. Ko pišem, pobegnem stran; daleč stran od prostora, v katerem obmirujem za hip zapisane besede. Kadar ne pišem – kadar bežim; daleč stran od sebe, od zajezitve, od zaustavljenosti, od zrcala svojega. Izgubim se. Izvotlim. Razpadam. Kot da se ne bi mogla spomniti življenja, ki ga pravkar doživljam. Vrtinci občutenj pod gladino se mešajo v neprepoznavno mešanico – odtenek razpoloženja. Kadar ne pišem, se prehitevam in zamujam hkrati. Besede (vsaj za trenutek) umirijo nihanje med ekstremi, ukradejo resnico. Zame je pisanje prodiranje do lastnega jedra, do naključij, ki sem jih zaklenila vase, kot dejstva, ki sem jih izbrala, da bi lahko živila; da bi lahko rušila zidove, ki so bili postavljeni, da bi obvarovali to naključnost življenja.

ODKRIVANJE SVOJE OSNOVNE SAMOTE

Pozabiš že, da si nekoč preživiljal čas sam in mnogoterih poti. Ko se povrne enostavnost obstoja, privre na površje sveže, a globlje; manj prozorno. Izžlahtniš se skozi leta. Žalost izniči balast, a tisto, kar žari, je živo ... Razbeljeno jedro, v žarkih, ki obnavljajo trenutke samospoznavanja. Vsakič se vidim v oči. Globlje ko padam, dlje traja žarenje. Sidrišče ostajajo prve pesmi. Takrat se spomnim. Jesen, čepenje v koticikih in ogromno časa. In mir v tem.

NIČ

Videla sem prostor – kvader belega s ptičje perspektive. Videla sem polje ničā, šum tišine in svetlobo teme. Videla sem piko tam. Človeka. Sam. Sam v polju svojih misli. Videla sem vdih, ko zaplapolali so spomini, videla sem vse vrtince, kadar mu trgalo je dušo. In potem prišla sem v svet. In so prišli odtenki v prazen prostor in premiki, trki, skoki. In moj prostor se je širil in s prostori drugimi napolnjeval in naenkrat – moje misli, razdrobljene, so brez nadzora se razteple po svetovih, po prostorih in so barvale me, mi srce packale in tiščale, se borile, v krikih so se v govor spremenile. Zdaj sem tu. Moj nič je z mano. Vse imam, a nič pri sebi. Objemam svet, objemam sebe. Igram se z njim, z vsem v ničū. In kadar govorim, potujem; med svetovi in prostori. In ko diham, plapolam; plapolanje vseh svetovij diha mene.

Ana Penca

želim si:
 prinašat ti vesti
 gledat za teboj ko greš
 spraševat se o svojih odsotnostih
 umirjat tvoje vulkane
 in ti jih podlagat pod noge
 brusit tvoje opazke
 razumet tvoje metafore
 iskat tvoje zaklade
 iskat prostore novih presenečenj
 iskat tvoje oči
 najt tvoje besede
 nosit tvojo žalost
 čudit se skupnemu času
 dotikat se skupnih senc
 ne ustrašit se labirintov
 govorit življenje
 dihat sliko
 te postaviti na oder
 priti do tebe
 z nečim, kar vem, da ti je pomembno
 razorožit svoj ego
 kadar te rani
 iskat tvoj smisel
 ga primerjat z mojim
 preoblikovat se
 zamenjat prafaktorje
 paziti nate
 oklofutati te, kadar govoriš neumnosti

gledat tvoje roke
 iskat tvoje gibe
 poznati tvoje spanje
 občudovati tvoje solze
 krotiti neukročnost
 pogovarjati se o soncu
 pogovarjati se o temi
 jeziti se nad zidovi
 ne se vdati do zadnje minute
 pretvarjati se, da zmorem še več
 in več in bolj čisto in za prijet
 in te okusiti
 in se ti ponuditi
 in se predati
 in ti slediti
 in zapreti oči
 in skupaj zaspati
 in sanjati do prihodnjega dne
 ki naj sploh ne pride
 in obstati v času
 in vedeti za vedno o najinih fotografijah
 in pustiti sled v tvojem življenju
 in pustiti, da greš, ko moraš iti
 in pustiti sebi, da grem, ko moram iti
 in gledati za tabo
 in gledati
 in gledati
 (in občutiti tvoje rane in jih lizati do smrti)

Vse naše praznine so bile nekoč ljubljene.
Vse naše ljubezni so nekoč mirovale.
Vse naše polnosti so nekoč ustvarile
to, kar nas zdaj uklešča v času.
Vse, kar je bilo in vzelo svoj prostor,
sestavlja srce.
Izba nešteti prostorov.
Vsak od teh prostorov ima spomin.
Vsak od spominov šepeta o ljubezni.
Vse naše celice mirovanj.
Vse te – za temi vrati.
Dih in šepet.
Vse je bilo nekoč ljubljeno.
In mi to vemo.

